

være Kina, der bliver modspilleren til USA. Vi må nødvendigvis have et Europa, som bliver i stand til at spille op mod den militaristiske tankegang og den ligegyldighed over for internationale aftaler, som den amerikanske regering står for, og for at sige det helt ærligt og klart: Der er ikke andre muligheder end en styrket EU-udenrigspolitik; det er det eneste, der vil kunne gøre det.

Men det betyder ikke, at vi af den grund får en ideel verden. Der kan siges mange kritiske ting om forskellige EU-landes udenrigspolitik, men alt i alt ligger der i den europæiske tradition en langt større respekt for internationale aftaler, der ligger en langt større respekt for, at ikke alle konflikter skal løses militært, og der ligger en helt anden tilgang til, at hvis vi skal have en anden global orden, nytter det ikke noget at tage udgangspunkt i amerikanske dominans. Derfor er det vigtigt for os, at der sker en styrkelse af den fælles udenrigspolitik.

Der er lavet en national aftale her i Folketinget mellem en række partier, som klargør, hvordan vi skal bruge forskellige instrumenter i traktaten. Uden den aftale ville der være en række usikkerhedsmomenter, som jeg ikke mener man kunne sende til folkeafstemning, og de momenter har vi afklaret på en efter min mening fornuftig måde i den aftale, der er lavet. Det gælder ikke mindst mulighederne for at gå fra enstemighed til flertalsafgørelser, men også brugen af den såkaldte nødbremse på det arbejdsmarkedspolitiske område. Det er vigtigt, at vi har fået en aftale om, hvordan den skal bruges.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at forfatningstraktaten ikke er det perfekte i denne verden, og jeg synes, det er legitimt, når nogle i mit eget parti ligesom Enhedslisten og andre på venstrefløjen i Europa siger, at vi skal stemme nej for at få en bedre traktat. Men vi er kommet frem til den vurdering, at et nej efter al sandsynlighed vil føre til en dårligere traktat end til en bedre traktat.

Kl. 17.05

Vi har svært ved at se, hvor man skal kunne finde de kræfter, der kan formulere en bedre traktat end den, vi har i øjeblikket. Det er ikke mindst de britiske konservative og højrefløjsfolk i en række andre europæiske lande, der står for nej. I Frankrig er der en ganske stærk venstrefløj, men den siger nej, fordi traktaten ikke er vidtgående nok med hensyn til social harmonisering, skattemæssig harmonisering og velfærdsharmonisering, så den del af den franske venstrefløj,

der anbefaler et nej, vil have mere union, hvilket jo er i stik modsætning til det, den danske nejside vil.

Jeg er ikke i tvivl om, at et dansk nej vil blive fortolket af den europæiske højrefløj. Det vil være Dansk Folkepartis nej, der vil blive det fremherskende. Som vi har hørt tidligere i dag, vil det være et nej til grundlæggende rettigheder, f.eks. menneskerettigheder. Det vil også være at spille hasard med Tyrkiets medlemskab, for det fremgår jo meget klart, at store dele af den danske nejside har fået Tyrkiet med i spillet. Spørgsmålet spiller også en stor rolle i den franske diskussion, desværre på både venstrefløjen og højrefløjen, og med et nej vil hele udvidelsesprojektet fortone sig i det uvisse.

Derfor er det vores vurdering, at et nej i bedste fald vil føre til, at samarbejdet bare kører videre, og i værste fald til, at der kommer en politisk krise, så det hele går mere eller mindre i opløsning, og Dansk Folkepartis europavision bliver en realitet: at vi udelukkende får et økonomisk markedssamarbejde med et indre marked, mens den politiske overbygning falder fra hinanden. Men det er ikke vores vision, det er ikke venstrefløjens vision. Vi har faktisk en idé om, at hvis vi skal kunne håndtere det, man kalder globaliseringen, skal det naturligvis gøres gennem dansk industripolitik, dansk uddannelsespolitik og dansk velfærdspolitik, men det skal også gøres internationalt.

Vi skal også påvirke den internationale dagsorden i EU. Den europæiske dagsorden skal bruges til at tæmme markedskræfterne i Europa, men vi skal også bruge EU som et instrument til at tæmme de globale markedskræfter.

Hele suverænitetsspørgsmålet gøres ofte til en eller anden formalitet med, hvor mange flertalsafgørelser der er i EU, men det er langt, langt vigtigere, at der kommer effektivitet i arbejdet på at inddæmme de globale markedskræfter. Det er den globale markedsökonomi, det er de globale markedskræfter, der virkelig udgør faren for den danske suverænitet, og derfor er vi nødt til at tænke EU ind som en del af løsningen i stedet for en del af problemet.

Det er derfor, vi som venstreorienterede går ind i EU. Vi betragter det som en kampplads, en slagmark, som naturligvis er domineret af, at der er for mange højreorienterede regeringer i Europa, men det er jo netop derfor, vi skal påvirke udviklingen. Vi læner os ikke tilbage og siger: Jamen det her er bare noget skidt, så derfor skal vi melde os ud. Nej, vi siger: Det er noget skidt,